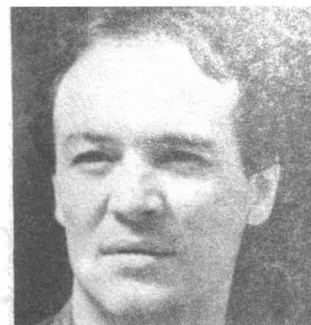

GEORGE ALEXANDRU: „Cultura nu strică, dar nu-ți dă talent“

George Alexandru a absolvit I.A.T.C. în 1986, la clasa profesorului Ion Cojar. În cei opt ani care au trecut de atunci s-a impus mai ales în cinematografie, unde a fost distribuit în nu mai puțin de treisprezece roluri principale.

Are glasul limpede, gata să schimbe tonul grav într-un bărbătesc hohot de râs, astfel că o discuție cu el te antrenează, te face să participi la entuziasmul și furiile sale. Om energic, conștient de puterea sa și a cărui dominantă psihică se arată a fi însuflețirea, George Alexandru pare a fi un învingător.

■ George Alexandru, după absolvirea facultății, ai profesat trei ani la Teatrul „V. I. Popa” din Bârlad. Ce a însemnat pentru tine această experiență?

□ Teatrul de provincie este o experiență extraordinară, care însă te poate da la fund, dacă nu ești tare. Există riscul de a te mulțumi cu statutul de vedetă locală și de a pierde contactul cu Bucureștiul, unde este nucleul acestei meserii. Am jucat la Bârlad roluri principale în trei spectacole regizate de Cristian Nacu și Bogdan Ulmu.

■ Din 1989 ești actor la Teatrul „Nottara”.

□ La Teatrul „Nottara” joc din anul II de facultate și am continuat să colaborez aici și în timp ce eram la Bârlad. În 1989 am dat concurs și am reușit, alături de Stelian Nistor și Adrian Pinte.

■ Ai deja o veritabilă carieră cinematografică, ce ți-a adus o binemeritată popularitate. Care a fost debutul?

□ Prin '83-'84, în regia Terezei Barta, am jucat într-un scurt-metraj, numit **Vară scurtă**. A urmat un pas foarte important pentru mine, întâlnirea cu Sergiu Nicolaescu și filmul **Noi, cei din linia întâi**. Am lucrat cu mulți regizori de film, ceea ce le doresc și colegilor mei.

■ Te poți socoti un actor cu mare șansă din punctul de vedere al numărului și importanței rolurilor în care ai fost distribuit – atât în teatru cât și în film...

□ Șansa ți-o și faci. Este important să faci teatru înainte de a face film, deși actoria este ca o mamă cu doi copii: teatrul și filmul.

■ Ești mulțumit de ceea ce ai realizat în profesie?

□ Da, sunt mulțumit, dar cu dramul de reținere pe care ți-l impune bunul-simț. Niciodată n-am fost mulțumit în totalitate.

■ Consideri că actorul este prin excelență un intelectual?

□ Este foarte bine să fie intelectual; asta însă nu implică desăvârșirea în profesie. Cultura nu-ți dă talent.

■ Ce crezi despre moralitatea actorului?

□ Actorul, fiind o persoană publică, cunoscută, trebuie să își educe moralitatea, să și-o cultive, să-și știe limitele. Moralitatea există, ca și talentul, din naștere și, asemenea talentului, se cultivă. Nu poți deveni moral peste noapte.

■ Care ți se pare a fi dificultatea primordială în teatru, în această perioadă?

□ Dificultatea financiară și de repertoriu. Înainte de '89 era mai ușor, pentru că acea cenzură era o șansă pentru actor de a se scuza în eventualitatea unui eșec. Libertatea de alegere de acum cade adesea în derizoriu. Se recurge în mod absolut inexplicabil la scene erotice, mai ales în film. E adevărat că o parte a publicului gustă...

■ Crezi în existența unui public de elită?

□ Există. Dar sunt puțini spectatorii care vin la teatru cu piesa citită dinainte, ca să facă o comparație între literatură și actul scenic. Important este că publicul vine la teatru, la „Nottara” avem săli pline și pot spune că, sub acest aspect, batem multe teatre.

■ Se speculează ideea că ar fi un teatru „bulevardier”...

□ Fiindcă e plasat – geografic – pe bulevard. Totuși, adevărul este (și o spun cu părere de rău) că aici nu s-a montat un spectacol de mare valoare, reprezentativ, de competiție. Există în repertoriu asemenea spectacole, dar ele sunt făcute mai demult. Sunt convins însă că, în curând, se va întâmpla minunea. Trupa de aici este extraordinară, și mă refer la toate generațiile.

■ Există într-adevăr un conflict între generații?

□ Nu există conflict, ci o concurență, „fair-play”. Eu, aici la „Nottara”, m-am lovit numai de bine, actorii mai în vârstă m-au ajutat mult.

■ Te influențează părerea criticilor de teatru?

□ Nu mai citesc cronici de 3-4 ani. Peste noapte se numesc critici oameni care au văzut câteva piese în viață și ajung să judece actorii. Nu vorbesc de mine, ci de colegii mai în vârstă, consacrați, care au ajuns să fie judecați de puști neinițiați. Adevărata profesie de critic este extraordinară, ca și cea de actor sau de regizor.

■ Dincolo de duritatea pe care o afișezi adesea, ești un om sentimental?

□ Foarte sentimental. Sensibilitatea mi-o cunosc cei apropiați. Duritatea aparentă de care spui este poate un fel de scut împotriva atacurilor neașteptate.

■ Cum privești spre trecut?

□ Cu mare plăcere. Sunt un om căruia nu-i pare rău de nimic, deși a făcut de-a lungul vieții aproape toate nebuniile posibile și a încercat să aleagă ce-i mai bun din toate acestea. Consider experiența de viață esențială pentru un actor. Este îngrozitor să nu ai amintiri. Să povestești lucruri auzite de la alții.

■ Există ceva de care îți este dor?

□ Da, mi-e dor de unii prieteni, de care, fără să-mi dau seama, meseria m-a despărțit. Deși am cunoscut mulți alți oameni, nu i-am uitat.

■ Ce importanță acorzi prieteniei?

□ Extraordinară. Am și pierdut din această pricină, au fost oameni care au profitat de suflul meu pus pe tavă. M-a durut. Vezi, apropo de sentimentalism, am fost naiv și chiar pripit.

■ Dar dacă ar fi să vorbești despre iubire?

□ Nu-mi face plăcere să comentez subiectul acum. Este cea mai periculoasă și mai dăunătoare boală. Când ești trădat, te gândești că trebuie să o iei de la capăt... Și te gândești să o iei de la capăt cu teama experienței dinainte...

■ Ai avut prilejul să joci în străinătate. Cum ți s-a părut publicul de acolo?

□ Există, cred, o politețe confecționată a spectatorului față de o trupă străină. Asta în eventualitatea că spectacolul nu e foarte bun. Dar el poate fi și așa, iar atunci reacția este una normală.

■ Cum era copilul care ai fost?

□ Nebanatic. Mi-a plăcut foarte mult să mă joc și să fiu independent. De mic mergeam la teatru, în special la „Bulandra”, netrecându-mi nici o secundă prin cap că voi ajunge actor. Dorința și chemarea existau în subconștient.

■ Și apoi?

□ Cineva, cândva, mi-a descoperit vocația pe care o purtam în mine fără să știu.

■ Ce s-a întâmplat din momentul când ți-ai descoperit vocația și până ai intrat la institut?

□ Am muncit mult. Am intrat de prima dată, pe ultimul din cele două locuri. Primul a fost Mircea Rusu.

■ Există un personaj anume pe care ai dori să-l joci?

□ Aștept un rol reprezentativ pe care zic că a venit vremea să-l fac și prin care să mă testez. Personajul ideal pentru mine este Mercutio din **Romeo și Julieta**, mi se pare cel mai complet. Nu cred că măsură ți-o dai doar prin roluri principale.

■ Ți s-au făcut importante propuneri de a juca pe alte scene bucureștene. Le vei accepta?

□ Dacă aș fi plecat de la „Nottara”, m-aș fi considerat un învins. Eu vreau să înving profesional cu armele mele și reușita să se lege de trupa de aici și de oamenii care au avut încredere să mă aducă în acest teatru. Nu-mi place să trădez.

■ Dintre personajele interpretate la „Nottara” căruia îi acorzi o semnificație aparte?

□ Importante au fost toate, dar cel mai mult îl iubesc pe Șarpe din **Păguboșii**, pentru că, făcând un contre-emploi, n-am mai apelat la nici un fel de șabloane, mi-am dat drumul din plin.

■ Ești un actor care cântă, dansează, un actor total...

□ Îmi place să fac music-hall. Nu revistă.

■ Care crezi că sunt trăsăturile esențiale ale unui actor de izbândă?

□ Talent, morală, perseverență, seriozitate și încredere în sine.

Acordul final al acestui dialog a rămas, pentru mine, ecoul aplauzelor din atâtea trecute seri: **Cuibul, Burghezul gentil, Un regat pentru un asasin, Păguboșii, Puricele, Scapino...**

1994. toamna

CLARA MĂRGINEANU